

צבא ההגנה לישראל

יזכור

בית הספר למקצועות משיאגי האנוש

"...יש כוכבים שאורם מגיע ארצה - רק כאשר הם עצמם אבדו ואינם.
יש אנשים שזיו זכרם מאיר - כאשר הם עצמם אינם,
אורות אלו מבהיקים בחשכת הליל
הם אלו שמראים לאדם את הדרך"....

(חנה סנש).

משפחה יקרה,

ההבנה הבלתי נשכחת לשימור הקשר עימכם- ולימוד מורשתם של הנופלים ימשיכו להוות את אחד העקרונות המרכזיים של חיל השלישות. החיל עוסק מדי יום ביומו בפרויקטים שונים להנצחת הנופלים וכשהמרכזי בהם הוא פרויקט אוגדני הזיכרון בהשלמות הקצונה. בהליך יצירת האוגדן נחשפים הצוערים לפנים הצעירות והיפות הניבטות מהתמונה, לסיפוריהם של הנופלים, ללימוד מורשתם. ומקיימים את הפסוק "כי מדי דברי בו זכור אזכרנו עוד..." וכל זה דרך תיאור של תכונות אופי, שאיפות, סיפורים וחוויות - כל אלו אפשרו לצוערים לנסות להכיר, ולו במעט, את אלו שכבר אינם עימנו. לבנות אוגדן זיכרון פירושו להוביל את הרוח אל אותם הימים, השנים, התקופות, להיכנס לתוך סיפור החיים. הקורא באוגדן הזיכרון נכנס אל תוך עולמו של יקירכם, אל תוך סיפור חייו - לוקח עימו משהו יקר, שביב של חיים, רסיס של אופי, שבריר של רעיון, כדי להאיר את הדרך"....

במהלך המפגשים עימכם מלקטים הצוערים את הסיפורים, אוספים את התמונות, את המכתבים - ויוצרים אוגדן שיהווה זיכרון מוחשי לעד. רגע לפני שהם נעשים למפקדים ומחנכים את דור ההמשך לוקחים הם אבני דרך משמעותיות - דרככם. מתגובות הצוערים בסיום הפרויקט עולה כי עברו תהליך משמעותי שילווה אותם בהמשך דרכם כקצינים בצבא הגנה לישראל. שקיבלו אבן דרך נדירה שתלווה אותם- כאשר הרגישו את הרוח דרך המילים והתמונות- דמותם של הנופלים היוותה עבורם דוגמא אישית. ברצוני להודות באופן אישי על הרצון להכניסם לביתכם, ביכולת שלכם לפתוח צוהר לעצב החי ולהכניסם למחוזות הזיכרון והרגש שאינם פשוטים ודורשים כוחות ותעצומות נפש גדולים.

חיזקו ואמצו !

משה אלוש, תת אלוף

קצין השלישות הראשי

תוכן עניינים

1.....	שער.....
2.....	תוכן עניינים.....
3.....	פתח דבר.....
4-5.....	קורות חיים.....
6-11.....	סיפור חייו של יהושע פיאלקוב.....
12.....	כי האדם עץ השדה.....
13-17.....	סיפור חייו של יהושע פיאלקוב.....
18.....	גולני שלי.....
19.....	"גם אם אלך בגיא צלמוות".....
20-23.....	סיפור חייו של יהושע פיאלקוב.....
24-25.....	חברים כותבים.....
26.....	מה עושות האיילות?.....
27-30.....	סיפור חייו של יהושע פיאלקוב.....
31.....	אבא שלי.....
32-35.....	סיפור חייו של יהושע פיאלקוב.....
36.....	ילד ושם החיים.....
37-38.....	סיפור חייו של יהושע פיאלקוב.....
39.....	למקרה.....
40-43.....	חברים כותבים.....
44.....	סוף דבר.....

פתח דבר..

בשרהתבשרנו בידיעה כי זכינו לכתוב אוגדן זיכרון, לא ידענו מאין להתחיל ואנה פנינו מועדות.

מיהו החלל? מי המשפחה?

מה ניתן לספר בזמן כה קצר וכיצד נכיר את האדם העומד מאחורי הפאזל האינסופי של הסיפורים והתמונות מכלי לדאות?

במהלך כתיבת האוגדן, זכינו להיחשף לאדם מדהים – יהושע פיאלקוב ז"ל - בן אדם בעל עומק רב וערכים, רב פעלים, "מלח הארץ".

אוגדן זה נעשה באהבה גדולה והינו טעימה קטנה מהאדם הנפלא העומד מאחוריו.

ליטל רצון ועומד צפירה

מ.א. 2053315

רב סרן פיאלקוב יהושוע ז"ל

בן שרה ואריה

נולד ב: _____

א' בתשרי תש"י, 24/9/1949

תאריך גיוס: 1968

נפל בעת שירותו

ט' בחשוון תשנ"ד, 24/10/1993

שרת בחטיבת גולני

יחידה: _____

מקום נפילה: _____

נקבר באפק

רב סרן יהושוע פיאלקוב ז"ל
גיל הנפילה: 44

קורות חיים

נולד לרבני, שרה שואניה פיאלקוב הא' תש"י (נאשהקה) תש"י. 24 בספטמבר
1949 בקיבוץ אפק ונשכר ב-24 באוקטובר 1968 ונקרא בקיבוץ אפק.
התגייס 1968 במילואים מן 19 יצא לסיור צבאי והוצג בקיבוץ.
במלחמת 1970 השתתף בקרב קצינים נסיסו למקום.
במלחמת 1970 השתתף בקרב שלישי במחנה נספד למקום.
בספטמבר 1972 למד 4 שנים בשירות צבאי חזר למשק בקיבוץ
ב-1973 עמד מנהל בקיבוץ עד למחנה ים כיסור.
התגייס 1973 עד נובמבר 1974 שיבת מצבא קומץ בקיבוץ.
באוקטובר 1976 הועלה לדרגת רב סרן במסגרת קצין לשיור בקיבוץ.
בנובמבר 1976 אושפז למחנה מנהל נהגים משום אחריות נפילה במלחמת ים ומלח
מחנה אפק חזר למחנה ולמחנה ים פירוט נפילה בשחוק או חזר למשקו הצבאי
במלחמת 1977, פיצץ מוקד טקס מוקד יורה מחנה של חילום חזר. הקיבוץ אקוור כנס
מסיבת קיבוץ ואושפז במחנה נהגים קומץ מוקדו אפי' למחנה סהר קי' מנהליה.
ב-1978 הועלה לדרגת רב סרן, לאחר 8 שנים וחודשיים

אנחנו אהבנו אותך, יונתן (נחמן) נחמיהו בן של כהנא, ונמות איתנו יחד ונשכח יחד.

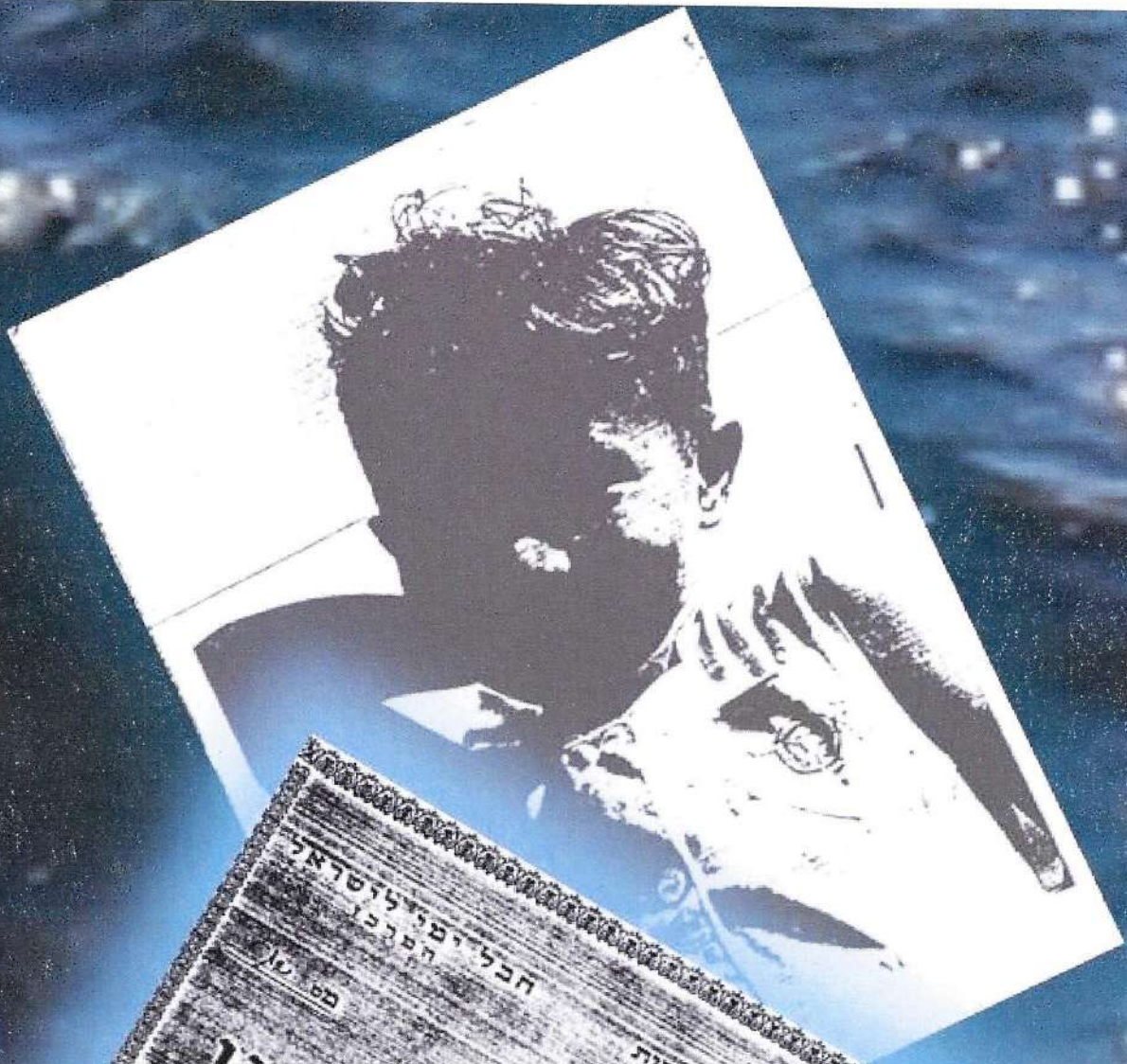
אבינו שבשמים
אל אלהי הרוחות לכל בשר.
זכר נא את הנשמות הזכות והטהורות של בנינו ובנותינו
אשר הערו את נפשם למות מות גבורים
בהחלצם לעזרת העם והארץ.
מנשרים קלו ומארויות גברו
במלחמתם למען שחרור עם ומולדתם.
בעלותם על מובח תקומת ישראל בארץ קדשו
הפחו רוח עז וגבורה בכל בית ישראל בארץ קדשו
ויתעורר לקראת גאלתו ופדות נפשו.
יוכרם אלהינו לטובה
עם רבבות אלפי קדושי ישראל וגבוריו מימי עולם.
בצרו החיים יצור את נשמתם
בגדעון תהא מנוחתם
וינחו בשלום על משכבם
ויעמדו לגורלם לקץ הימין
אמן

רס"ן יהושע פיאלקוביץ ז"ל נולד
בקיבוץ אמק ב-24 בספטמבר 1949
לשירה ואריה פיאלקוביץ, למד בבית
הספר "ארז" שבאמק.

במסגרת גרעין בנים, יצא יהושע
לקיבוץ אייל לשירות וכשחזר עבד
במשק ובגידולי שדה.

הכ"ל יפני ליד סראי
המרכז
מסע

מסדר החינוך והתרבות
המוסדות
החינוך הנוסעי

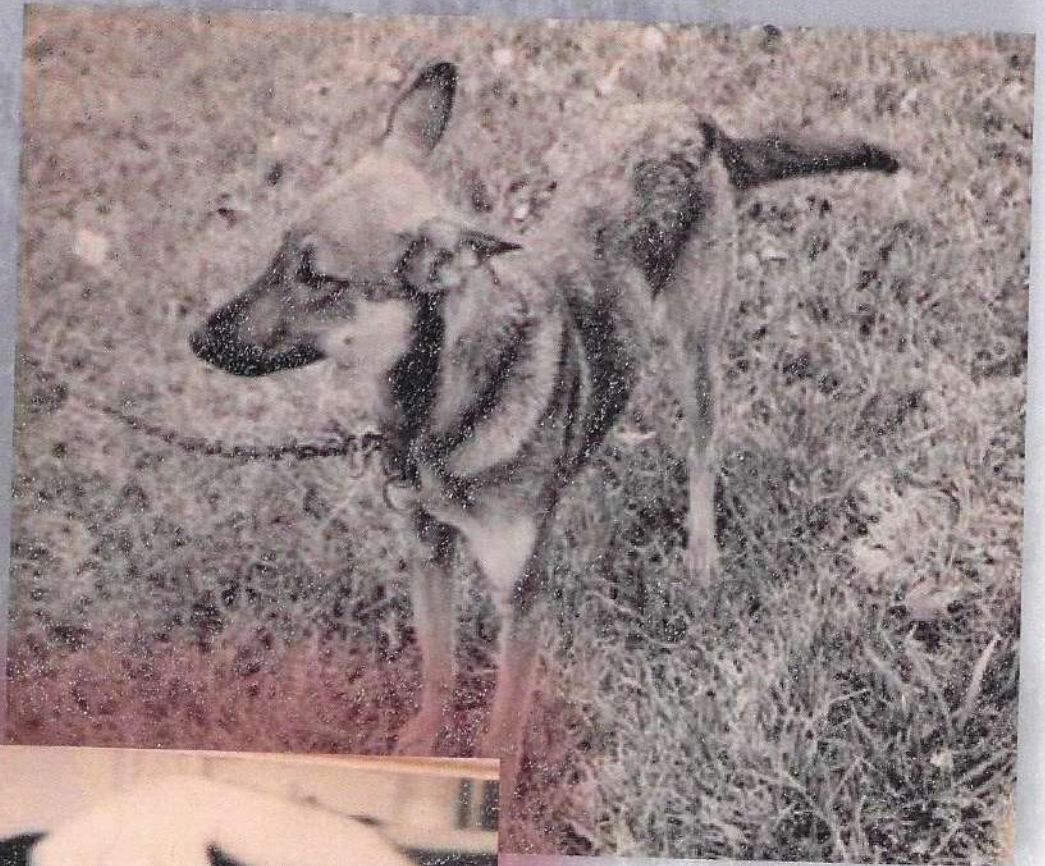
השחינו

תעודת

השם מלא: פיאליקוב
א.מ. א.מ.ק.
עמדה במבחן הסחינו
והשיגה את הנקודות המצוינות

השם: א.מ.ק.
מספר: 100
תאריך: 1947

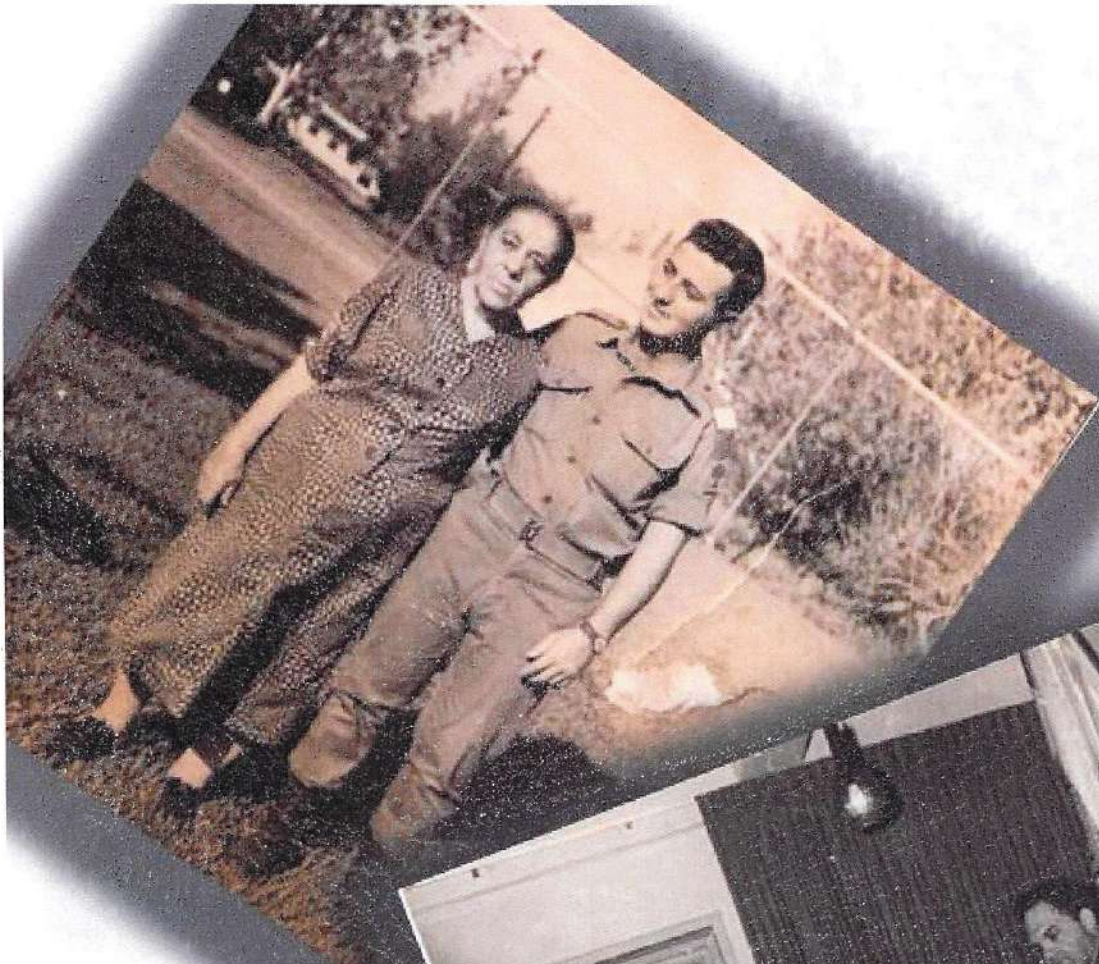
החלטה הסחה
החש
החתימה

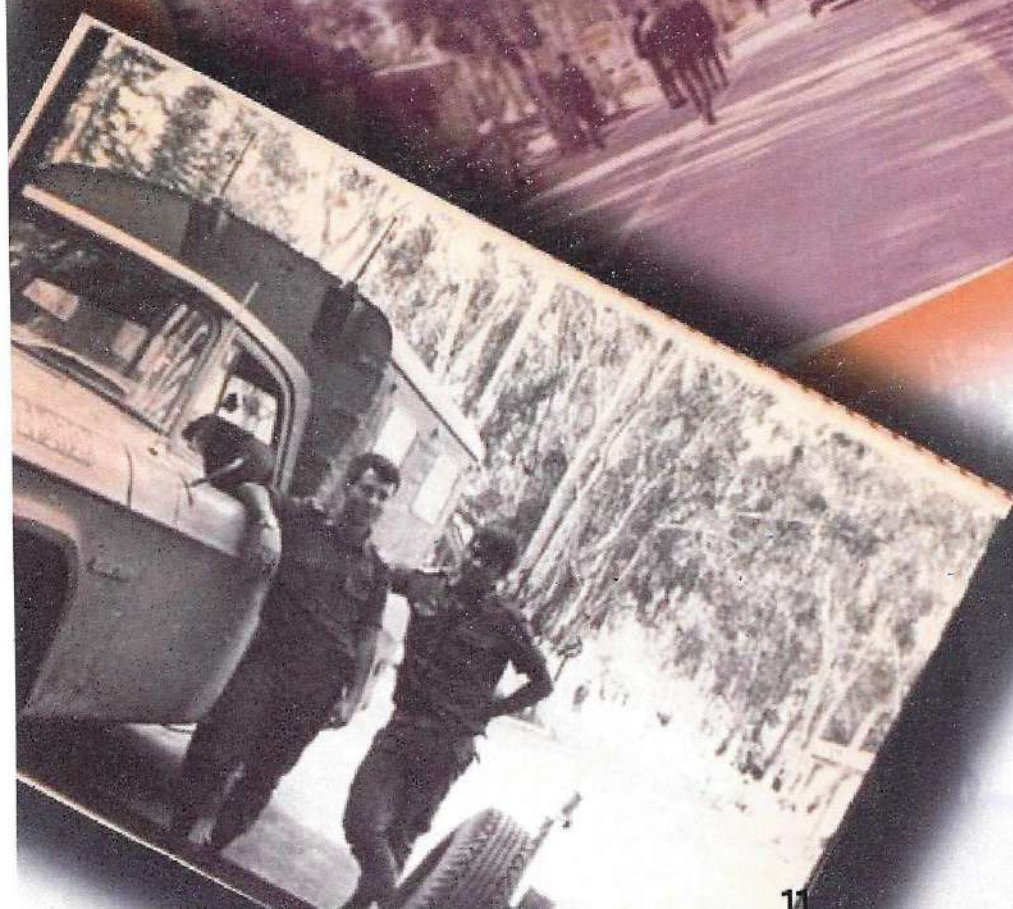
שתיים מאהבותיו הגדולות
של יהושע היו כלבים וצילום.
"הוא היה מתעד כל דבר",
מספרת דליה.

בהיותו בן 19, יצא לשירות צבאי
והוצב בגולני.
בהמשך שירותו, מרץ 1970, יצא
לקורס קצינים בסיסי למנהלה
ובהמשך השתתף בקורס שלישים
בבית הספר למנהלה.

"אך נזכור את כולם,
את יפי הבלורית והתואר."
[חיים גורי]

כי האדם עץ השדה
כמו האדם גם העץ צומח
כמו העץ האדם נגדע
ואני לא יודע
איפה היצתי ואיפה אהיה
כמו עץ השדה

יכני

כי האדם עץ השדה
כמו העץ הוא שואף למעלה
כמו האדם הוא נשרף באש
ואני לא יודע
איפה היצתי ואיפה אהיה
כמו עץ השדה

האדם

אהבתי וגם שנאתי
טעמתי מזה ומזה
קברו אותי בחלקה של עפר
ומר לי, מר לי בפה
כמו עץ השדה

עץ

כי האדם עץ השדה
כמו העץ הוא צמא למים
כמו האדם הוא נשאר צמא
ואני לא יודע
איפה היצתי ואיפה אהיה
כמו עץ השדה

אהבתי וגם שנאתי
טעמתי מזה ומזה
קברו אותי בחלקה של עפר
ומר לי, מר לי בפה
כמו עץ השדה

השדה

"אפשר ללמוד על כל דרך חינוך של
יהושע מן השנים ההן ברמת - דרך חיים
של עבודה קשה, של חתימה למטרה
בעקשנות, בהתעלמות ממוסכמות..."

[וינתן וינר]

לאחר 4 שנות שירות צבאי, חזר למשק בקיבוץ אפק, שם עובד ברפת עד למלחמת יום כיפור.

אהבתו הגדולה של יהושע הייתה הרפת

הרפת נחשבה מאז ומתמיד למקום עבודה קשה ותובעני. יהושע השכים קום בכל בוקר והחל בחליפת הבוקר, בהאבסה ובקצידי. הוא השקיע מאמצים רבים בגידול המספוא, היה עובד בחריצות בימי השמש החמים כמו גם בימי הגשם הזועף. גם לאחר שעות עבודה ארוכות היה יוצא בערב להעביר קווי השקייה על מנת שיוכל לקצור שוב בבוקר שלמחרת.

אחת מאהבותיו הגדולות של יהושע הייתה גידולי נוי.
בצעירותו עבד בטיפוח הנוי באפק, וכל הגינות ואזורי
הנוי שקיימים כיום בקיבוץ הן פרי מעשה ידיו. הוא
גאל פינות מוזנחות בקיבוץ והפך אותן לירוקות
ופורחות.

"ואכן, תוך זמן קצר ניכרו טביעות
אצבעותיו בכל פינה במשק."

[יונתן ויינר]

יהושע לקח אהבה זו למקום חדש, כשהתחיל לטפח את הרפת שלו עם שיחי ורדים וגינות, על מנת שיהיה נעים ונקי בסביבה בה הוא עובד.

"זו הייתה אז גישה מאוד שונה מן המקובלת. הרי לא חשבו שצריך לטפח גם את אזור הרפתות והמוסך – גם שם שתל ורדים ושיחים" אומר יונתן ויינר, חבר משפחה. הוא ידע למצוא את היופי שטמון בכל מקום ולהוציאו לאור בחריצות ומסירות.

יהושע היה חבר בחברה להגנת הטבע. כשהגיע לידיעתו כי עצי זית בני 1000 שנים שנעקרו מעמוקה שבגליל עתידים להיזרק, החליט יחד עם חברו לאסוף את העצים עם משאית ולשתלם בקיבוץ. עצי זית אלו נטועים עד היום באפק ליד חדר האוכל של הקיבוץ.

באוקטובר 1973 חזר לשירות קבע והועלה
לדרגת רב-סרן בתפקיד קצין השלישות
של חטיבת גולני.

יהושע אהב מאוד את שירותו בחטיבת
גולני ולימים אף קרא לבנו הבכור אלון
על שם עץ האלון המעטר את תג היחידה
של החטיבה.

"גולני שלי היא

טורד אנשים

גולני שלי היא שמות ופנים

מקומות וזמנים

וקולות משונים

השבים ועולים למולד."

"גם אם אלק בוגיא צלמות
אלק בוגיא צלמות

לא אדא רע כי אתה עמד...
לא אדא רע כי אתה עמד... "

[תהילים כג, ד]

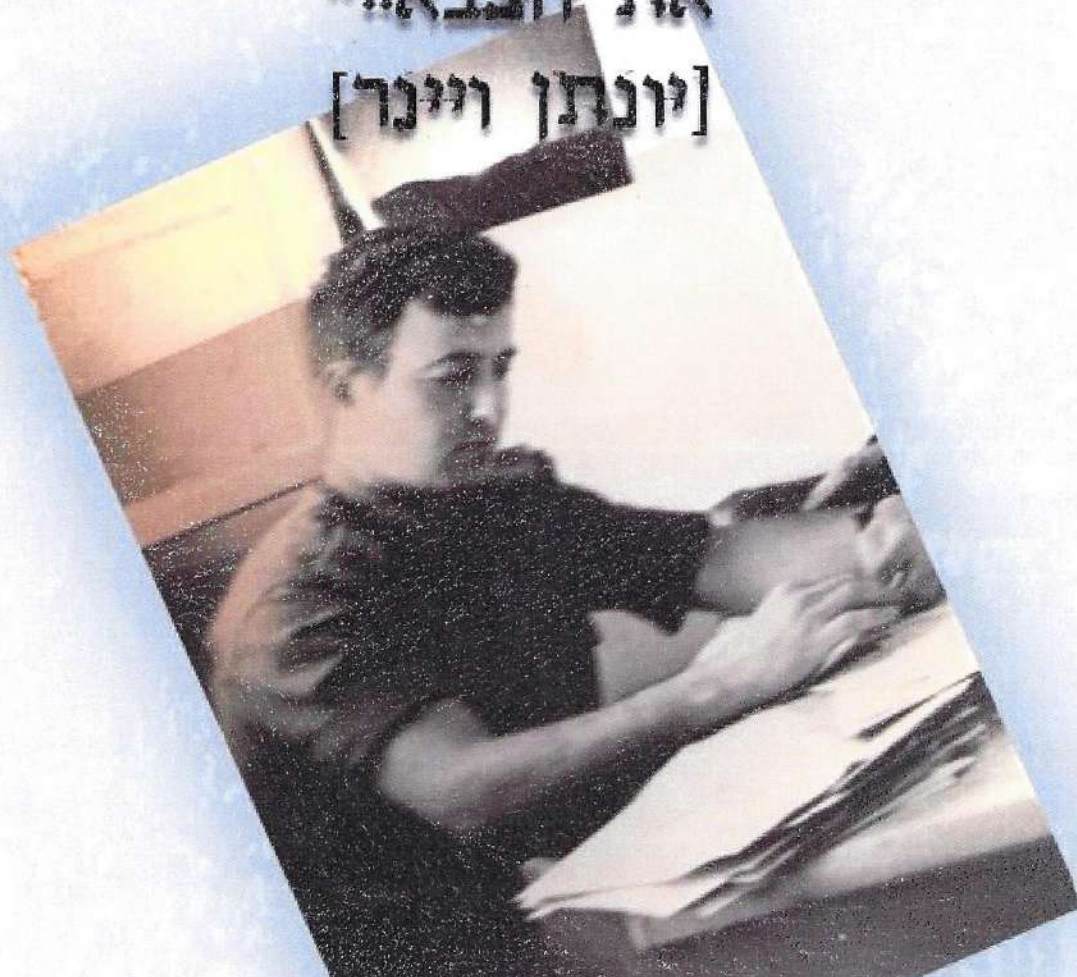
היו אלו ימי מלחמת יום הכיפורים.
שחה יהושע עם לוחמי גולני בזמן שכוחות ישראל
התרכזו במתחם "גיבור" בקדימת שמונה והתארגנו
לכיבוש מחודש של הרמון.
אנשי חב"ד באו להתפלל עם חיילי גולני וחילקו
ליהושע ספר תהילים, אותו שם כלאחר יד בכיס.

במהלך המלחמה נורה לעברו של יהושע כדור,
שבסופו של דבר נחסם ע"י ספר התהילים והציל
את יהושע.

"חריצותו והקפדתו על פרטים הובילה
אותו לתפקידים אחראיים בצבא ובטיפוס
בסולם הדרגות עד שחלה ונאלץ לעזוב

את הצבא.."

[יונתן ויינר]

יהושע היה בין הראשונים שניסו קבע בצבא.

"יהושע היה בחור ישר ואמין. כל דבר שאמרו אותו והוא לא ויתר ודבק

במטרה עד שהשלים את עבודתו במלואה.

הוא עבד קשה מאוד.

ראשונה במעלה הייתה עבודתו ורק אחר-כך המחלה, עד שלא יכל עוד.."

[אל"מ (במיל') יום טוב חזן, לימים רס"ר מחנה "שרגא" של חטיבת

גולני וסגן מפקד החטיבה וכיום יו"ר אתר ההנצחה ומוזיאון גולנין

בנובמבר 1976 אושפז לראשונה בבית החולים רמב"ם עקב חשש
לזיהום בכליות. לאחר מספר ימי מחלה בביתו באפק הוא חזר
לרמב"ם להמשך בדיקות, בהן אובחן סופית הזיהום. כשהוקל לו חזר
לתפקידו בצבא.

"יהושע המשיך לעבוד באותה המסירות
ובאותם קשיים ואולי אפילו הגדיל את
הקושי, על מנת להוכיח לעצמו או
לאחרים שהמחלה לא פגעה בכושר
העבודה שלו.."

[יונתן וינר]

"הייתה לנו ראייה מיוחדת. הוא היה עצמאי בדעותיו. כאשר בחר בדרך וקבע מטרה הוא התקדם בהתמדה בקשיים." [אנתוני רינגר]

ביולי 1977 נפצע יהושע ברגלו מדסיס של רימון נפץ בעת ביצוע מבחני יריות של חיילים לקראת כניסתו לשירות גולני. בעקבות הפציעה הוכר יהושע כנכה צה"ל, אושפז ונותח ברגלו בבית החולים רמב"ם והועבר לבית קיי בנהריה להמשך טיפול פזיותרפי.

לאחר הפציעה, בה הוכרו ליהושע 100% נכות ובעקבותיה ישוב על כסא גלגלים, חזר ואמד לכל מקורביו כי לא יעבוד זמן רב והוא ישוב ללכת על רגליו.

אמונתו בדבר הייתה כה גדולה והוא השקיע מאמצים רבים ואכן הגיע היום בו שב לעמוד על רגליו וללכת שוב.

יחידת פלמ"ח!
 עם שמות קודים
 א"ת = ארבעה
 הארבעים...

הימים
 בהתאמה
 כלל השמות בבואה

- שול - שמו
- צבי - פקיד (פקק)
- יפה - פרידה
- יאפר - שמו
- אורה - כתבני
- שלמה - פ. מוח
- אורנה - פקידה
- אורה - פקידה נאמן

סמל צד

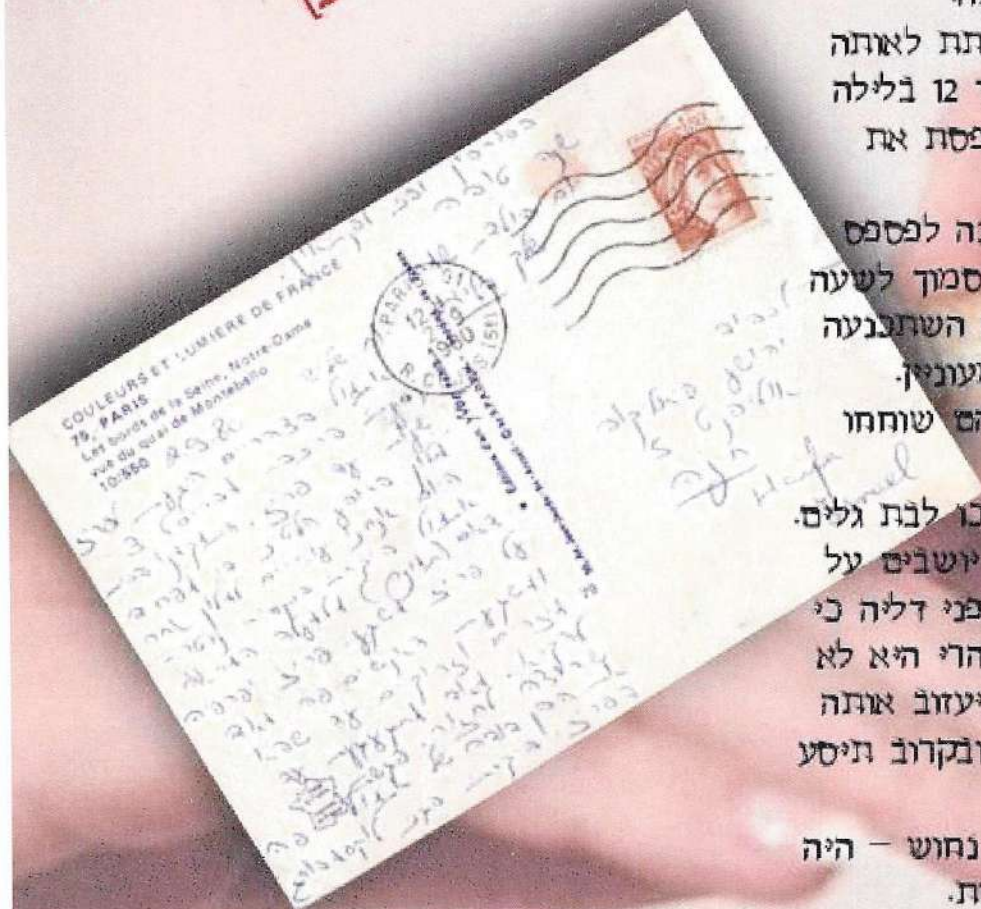

עם שחרורו מהצבא המשיך לעבוד במשק בגידולי שדה, עמד
לבחינות באוניברסיטת חיפה וכן החל בלימודי מכינה לפי החלטת
האסיפה באפק.

תקופה ארוכה טרדה את יהושע שאלת המשך חברותו בקיבוץ אפק.

בנובמבר 1980 בא בבדיית הנישואין עם דליה לדקני, איתה יצא
והצטרף לקבוצת "קלע" במגמה להקים יישוב חדש ברמת הגולן. יחד
עם חברים לקבוצה עבד בהכנת שטח לנטיעות.

"אפילו אם תגיד: 'זה לא כדאי'
אפילו אם תגיד: 'לא, אין לי פנאי'
אפילו אם תגיד: 'לך לך מעליי'..."
[יורם טהרלב]

סיפור היכרותם של דליה ויהושע מעניין במיוחד.
"לך לך מעליי" אמרה דליה, אך יהושע לא הרים ידיים.

לדליה ויהושע הייתה מכרה משותפת - חבורתה של דליה הייתה עובדת סוציאלית במקום בו שירת יהושע.

אתה מכרה ניסתה במשך זמן רב להכיר ליהושע מישהי לאחר שזה יצא עם בחורה במשך זמן רב ועזב אותה. בסופו של דבר החליט יהושע לתת לאותה מכרה צ'אנס והכריז: "יש לך עד 12 בלילה להכיר לי מישהי, אם לא, פספסת את ההזדמנות!".

כמוכן שאותה מכרה לא התכוונה לפספס הזדמנות פז זו, והתקשרה לדליה סמוך לשעה 12. לאחר שכנועים בלתי פוסקים השתכנעה דליה לתת צ'אנס לבחור המעוניין. יהושע התקשר בדקה לחצות והם שוחחו בטלפון.

הם קבעו להיפגש לסרט ואח"כ הלכו לבת גלים. כבר בפגישתם הראשונה, בעודם יושבים על ספסל ומשוחחים, הכריז יהושע בפני דליה כי היא נהייה אשתו. דליה נבהלה, שהרי היא לא מכירה אותו וענתה לו בתגובה שיעזוב אותה ויך, היא בכלל לא רוצה להתחתן ובקרוב תיסע לאירופה.

דליה מספרת כי יהושע היה ממזד נחוש - היה שולח פרחים ומתנות רבות.

ביום חזרתה של דליה מבלגיה, החליט יהושע לבקש מניסה של דליה את האוטו שלה שהשארה אצלו בזמן שהותה בחו"ל כדי לאסוף אותה משדה התעופה וסיפר לו שהם עומדים להתחתן. כך דליה המופתעת פגשה בשדה התעופה את יהושע שלקח אותה להכיר את הוריו ורצה ללכת לבשר לאביה של דליה על חתונתם.

דליה ויהושע התחתנו בנובמבר לאחר שלושה חודשי היכרות בלבד ולהם 3 ילדים.

"אינך יכולה ככה סתם ללכת יש גשם בחוץ ואת נשארת איתו..."
[יורם טהרלב]

אבא שלי

אבא שלי -
הוא יודע הכל.
אבא שלי -
יש לו סוס גדול.
אבא שלי -
הוא רותם הפכדות.
אבא שלי -
הוא חורש השדות.

אבא שלי -
הוא הבטיח גם לי
סוס... בשבילי
אבא שלי...

למה זה באו פתאם כ...לם?
למה השכיבו את אבא דומם?
למה ולמה הסוס צנח?
למה זה אמא בוכה כל-כך?...?

[מרים ילן שטקליס]

בשל מצבו הבריאותי המעורער החל יהושע בבדיקות
נוספות ברמב"ם ובמרפאת אפק, שם שוכנע ע"י חברי
המזכירות לחזור ולהתיישב באפק, שם התקבל חזרה
לחברות ועבד בעיקר בנוי, בכותנה ובהשקיה.

ב-1985 עזב עם משפחתו את קיבוץ אפק ועבר למושב ציפורי, שם
החל להשתקם בהקלאות בעזרת הלוואות ממשרד הביטחון שהכיר בו
כנכה צה"ל.

במקביל, קיבל בביתו טיפול בדיאליזה לפי שיטה חדשנית ואפשרות
השתלת כליה עמדה על הפרק.

"המוחלה פגעה קשה בגופו אך הוא סרב
להיכנע לה, אפילו לא הכיר בה..."

[יונתן וינר]

עיני פקוחות מבלי לראות את השמיים
מבלי לראות כחול של ים, ירוק של עץ
מבלי לשמוע מנגינות יפות כמו פעם
מבלי לראות את הדברים כמו שהם.

ילדים קטנים, ילדים גדולים,
ילדים טובים וילדים רעים
את יודעת אמא,
כולנו ילדים של החיים.

אני נושם, אני חבוק בזרועותייך
אני רואה בך בית חם ומשפחה
ואור בהיר בחלונות שאת פותחת
אני חופשי, אך אין לי מנוחה.

ילדים קטנים...

והרופא כבר מדבר על סוף הדרך
אבל אני יכול לשים לפחד קץ
עיני פקוחות בשביל לראות את השמיים
בשביל לראות כחול של ים, ירוק של
עץ.

ילדים קטנים...

ילדים של החיים

"אנחנו ידענו כי מחלתך לעינית וקשה
אל קיוונו שגם הפעם תתגבר, בכו
לצונד העז לחיים.."

[חבריו לכיתת "ארז"]

בתקופה זו מצב בריאותו הלך והתדרדר, עד שבראשית אוקטובר 1993 הובהל לבית החולים רמב"ם, אושפז במחלקה הנפרולוגית, שם נותח ובמשך שבועיים נאבק בכאבי תופת.

"הפעם האחרונה בה נפגשנו הייתה
בבריכת השחייה באפק.
לא תיארתי לעצמי שכל כך מהר יגיע
סופו..."

[יונתן וינר]

ביום א', ט' בחשוון תשנ"ד, לפנות ערב (24 באוקטובר 1993) הוכרע
ע"י מחלת הכליות והוא בן 44 וחודש בלבד.

למחרת

הירוק היום ירוק מאוד
והאפור היום אפור מאוד
וקצת שחור ואין לובן בעיר
והנסער היום נסער מאוד
והעבר היום - עבר מאוד
קצת עתיד, ואין הווה באוויר.

ועוד לא קל לנשום, ועוד לא קל
לחשוב מול הרוח
ומאוד לא פשוט לחכות
הסערה נוגעת בריסים,
ומשתבר כל הגע לרסיסים
אך הירוק היום ירוק מאוד.

[לאה גולדברג]

"הושע אהב מאוד את השיר "למחרת"
וכשהגיעו בני המשפחה לבית העם
בקיבוץ, שם ישבו לאחר ההלוויה, התנגן
השיר ברדיו.

דפי אנד

מ"ס 972

19.11.93

ה' כסליו תשנ"ד

יום השלושים

ליהושע פיאלקוב ז"ל.

*

רוח סתו -

כי הסתו פלש לחנוי,

העלים-נושרים.

אט מנתקים עצמם מעץ החיים

וצונחים.

קלים הם וקלה צניחתם,

בני הסתו והמות.

בני הרוח החולפת

מעל האדמה החרבה.

האם גם אתה צנחת כן

מעץ החיים -

הל ונשא אל המות -

בזרועות רוח המדבר?

אך לסתו שלי

לא יבוא האביב.

על התל - פרחים

משקים בדמעותי.

נעמי ברזילי

רוח סתו –
כי הסתו פלש לחיי,
העלים נושרים.
אט מתנתקים עצמם מעץ החיים
וצונחים.

קלים הם וקלים וקלה צניחתם,
בני הסתו והמות.
בני הרוח החולפת
מעל האדמה החרבה.

האם גם אתה צנחת כך
מעץ החיים –
קל ושא אל המוות –
בזרועות רוח המדבר?

אך לסתו שלי
לא יבוא האביב.
על התל – פרחים
מושקים בדמעותי.

עם ועל יהושע

שנים רבות היו שתי המשפחות שלנו ביחסי שכנות וידידות, אך הקשרים בינינו התהדקו בתקופה שבה שנינו עבדנו ברפת.

הרפת תמיד נחשבה למקום עבודה קשה. במשך השנים התגבש צוות שעכשיו מצטרפים אליו חברים צעירים ברצון.

העבודה התחילה ב-3:30 בבוקר, בחליבת הבוקר, שנמשכה 3-4 שעות, משם להאבסה ולקציר עשב הרודוס. (המספוא היה חלק מן הרפת).

יהושע הקיף את כל העבודות והשקיע מאמץ רב במיוחד בגידול המספוא. אחרי שעות עבודה ארוכות היה יהושע יוצא בערב להעביר קווי השקיה, כדי שנוכל לקצור שוב בבוקר שלמחרת.

אפשר ללמוד על כל דרך חייו של יהושע מן השנים ההן ברפת - דרך חיים של עבודה קשה, של חתימה למטרה בעקשנות, בהתעלמות ממוסכמות. היתה לו ראייה מיוחדת. הוא היה עצמאי בדעותיו. כאשר בחר לו דרך וקבע מטרה, הוא התקדם אליה בלי להתחשב בקשיים.

יהושע היה בין הראשונים שחתם קבע בצבא. חריצותו והקפדתו על פרטים הובילה אותו לתפקידים אחראיים בצבא ולטיפוס בסולם הדרגות עד שחלה ונאלץ לעזוב את הצבא. המחלה פגעה קשה בגופו אך הוא סרב להכנע לה, אפילו לא הכיר בה. יהושע המשיך לעבוד באותה מסירות ובאותם קשיום ואולי אפילו הגדיל את הקושי, על-מנת להוכיח לעצמו או לאחרים שהמחלה לא פגעה בכושך העבודה שלו.

העבודה בנוי איפשרה ליהושע להביא לידי ביטוי צד נוסף באופיו. הוא גאל פינות מוזנחות בקיבוץ והפך אותן לירוקות ופורחות. היו לו רעיונות על שדרות של עצים שישברו את נוף הדשאים הרחב. על צמחיה בתעלות הניקוז שתמיד מתאסף בהן ליכלוך. ואכן חוך זמן קצר ניכרו טביעות אצבעותיו בכל פינה במשק.

בעצם אני זוכר שכבר בעבודתו ברפת טיפל יהושע בנוי סביב הרפת, כדי שיהיה יותר נעים ונקי בסביבה שאנו עובדים בה. זו היתה אז גישה מאוד שונה מן המקובלת. הרי לא חשבו שצריך לטפח גם את אזור הרפתות והמוסך - גם שם שחל ורדים ושיחים.

הפעם האחרונה בה נפגשנו היתה בבריכת-זשחיה באפק. הפעם כבר פגשתי ביהושע אחר, שמודע למצבו הבריאותי הקשה ולחולשתו, אך מאמין בסיכווייו להגיע להשתלח לליה שתביא להטבה במצבו.

לא תארתי לעצמי שכל כך מהר יגיע סופו.

יהא זכרך ברוך.

יונתן ויינר

יום שישי
י"ד חשוון תשנ"ד
29 באוקטובר 1993

א י נ פ ו ר מ צ י ו ן מ"ס 602
*****

אנו אבלים על מותו ללא עת של
יהושע פיאלקוב ז"ל
וכואבים עם אריה, צביקה ואיילה,
דליה והילדים וכל בני המשפחה.

יהושע פיאלקוב: א' בחשירי (ראש השנה) תש"י - 24 בספטמבר 1949
ט' בחשוון תשנ"ד - 24 באוקטובר 1993.

י ה ו ש ע :

אמנם ידענו כי מחלתך רצינית וקשה, אך קיווינו שגם הפעם תתגבר,
בכוח רצונך העז לחיים.

גדלנו יחד, היית חבר וידיד טוב ונחלץ תמיד לעזרה, חרוץ ושקרן
בלימודים ומתנדב תמיד לכל עבודה כאחראי על העבודה במשק-חיי
ובגן-הירק.

בתקופה שחזרת לקיבוץ השקעת רבות לשיפור הנוי, בעבודה פיזית
קשה, למרות מחלתך, כדרכך, בשאיפה ליסודיות ושלמות, והרבה
פינות יפות באפק יזכירו לנו אותך.

כך גם בחריצותך ללא גבול הקמת ביתך בציפורי, עם רפת משוכללת
וחלקת שדה, וכל זאת למרות מגבלותיך הפיזיות - לא נכנעת.

גם ברגעי מחלתך הקשים, כאשר סבלת מכאובים איומים, התעניינת
כתמיד לשלומנו ולשלום בני משפחותינו.

קשה לנו להאמין ששוב לא נראה אותך ומאבקך האדיר לחיים הסתיים.

לדליה והילדים, לאריה, לצביקה ולמשפחתו, משתתפים וכואבים

אנו אתכם,

חבריך לכיתת "ארז".

סוף דבר..

דליה היקרה,

"מה עשו המסכנים האלו שהם צריכים לבוא לכאן?"
שאלת כשנכנסנו לביתך בפעם הראשונה.
ואנו ניסינו ולא ידענו אם נצליח להסביר, שאין זו אלא זכות.

הכנת האוגדן היוותה עבורנו חוויה ראשונה מסוגה, חוויה מעצבת שללא
ספק נזכור לשארית חיינו.

אנו מודים לך ולאמנוג על העזרה, הנכונות והסבלנות, על שהכנסתן אותנו
לביתכן בחמימות כה גדולה, פתחתן בפנינו את ליבכן וחשפתם אותנו
לסיפורכן האישי.

מאחלים לכן ולבני משפחתכן רק טוב,

ליטל רצון ועומר צפירה.

"המעשים

שאדם

מחזיק

אחרי

הם

אלה

שיפסעו

עימו

לעדי"

